

I. Akty prawne dotyczące rynku kapitałowego

1. Prawo Krajowe

1.1 Nowe przepisy wchodzące w życie

- 1.1.1 Ustawa o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.
- 1.1.2 Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie wykazu usług reprezentatywnych powiązanych z rachunkiem płatniczym.

1.2 Projekty ustaw/rozporządzeń

- 1.2.1 Projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.
- 1.2.2 Projekt ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.
- 1.2.3 Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.
- 1.2.4 Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw.
- 1.2.5 Projekt ustawy o dystrybucji ubezpieczeń.
- 1.2.6 Projekt ustawy o zasadach badania niekaralności kandydatów ubiegających się o zatrudnienie w podmiotach sektora finansowego.
- 1.2.7 Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie określenia formatu i trybu przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych.

2. Komunikaty, wydarzenia i stanowiska organów nadzoru

- 2.1 Komunikat GIODO w sprawie wymagań jakie musi spełniać inspektor ochrony danych.
- 2.2 Komunikat Ministerstwa Finansów w sprawie raportowania CRS.
- 2.3 Komunikat Ministerstwa Finansów w sprawie powiadomienia CBC dot. obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów.
- 2.4 Komunikat GIODO: „Niezależność ABI – analiza zgłaszanych problemów”.
- 2.5 Komunikat GIODO: „Opracowanie planu sprawdzeń - ważny element pracy ABI”.
- 2.6 Komunikat Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 18 sierpnia 2017 r. w sprawie wysokości kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi w 2016 r., sumy opłat uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w 2016 r. oraz maksymalnej kwoty należnej od wszystkich krajowych instytucji płatniczych za 2016 r.

3. Stosowanie prawa

- 3.1 Wyrok NSA z dnia 8 sierpnia 2017 r. w sprawie skutecznej zmiany roku obrotowego.
- 3.2 Wyrok SN z dnia 11 stycznia 2017 r. w sprawie żądania od pracownika informacji o podjęciu przez niego innego zatrudnienia w czasie pozostawania w stosunku pracy z pracodawcą.
- 3.3 Wyrok SN z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie stawianie się przedsiębiorstwa spółki przedsiębiorstwem prowadzonym przez byłego wspólnika indywidualnie.
- 3.4 Wyrok NSA z dnia 6 czerwca 2017 r. w sprawie kosztów uzyskania przychodu na wydatki na nabycie składników majątku podatnika, które są przedmiotem aportu.

II. Obszar zmian

1. Prawo Krajowe

1.1 Nowe przepisy wchodzące w życie

1.1.1 Ustawa o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Dotyczy: W Dzienniku Ustaw opublikowano 21 sierpnia br. nowelizację ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zmiany rozszerzają ochronę roszczeń pracowników i przyspieszają udzielanie pomocy finansowej.

Zmiany wprowadzone do ustawy mają na celu w szczególności:

- Rozszerzenie ochrony roszczeń pracowników, którzy w sytuacji niewypłacalności pracodawcy zostali pozbawieni zatrudnienia oraz świadczeń przysługujących im z tego tytułu,
- Przyspieszenie udzielania pomocy finansowej pracownikom w związku z faktycznym zaprzestaniem działalności przez pracodawcę.

Jest to możliwe w związku z:

1. Wydłużeniem okresów referencyjnych (okresów odniesienia) między rozwiązaniem stosunku pracy, a datą niewypłacalności pracodawcy – z 9 do 12 miesięcy. Dzięki tej zmianie ochroną objęte zostaną osoby, w przypadku których uprawnienie do świadczenia nie mieściło się w przyjętych dotychczas okresach referencyjnych.
2. Rozszerzeniem katalogu świadczeń przysługujących pracownikom związanych z wystąpieniem niewypłacalności pracodawcy. Nowe rozwiązania umożliwią wypłatę należnego pracownikowi ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy nie tylko za rok, w którym ustał stosunek pracy, ale również za rok poprzedzający. Wypłata świadczeń z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy według nowej propozycji będzie możliwa również w sytuacji, gdy ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 4 miesiące po dacie niewypłacalności.
3. Rozszerzeniem definicji pracownika w art. 10 ustawy. Nowelizacja przewiduje objęcie ochroną roszczeń pracowniczych również takich osób zatrudnionych u pracodawcy, jak: małżonek pracodawcy, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka, dzieci przysposobione, rodzice, macocha itd., które obecnie są wyłączone z tej ochrony, jako osoby które mogły mieć wpływ na działalność osoby fizycznej prowadzącej własną firmę. Powyższe rozwiązanie zapewni także pełniejsze dostosowanie przepisów krajowych do prawa obowiązującego w Unii Europejskiej.
4. Umożliwieniem realnego zastosowania instytucji wypłaty zaliczki na poczet świadczeń niezaspokojonych przez pracodawcę, który faktycznie zaprzestał działalności, poprzez wprowadzenie nowej definicji „faktycznego zaprzestania działalności”, dookreślenie daty faktycznego zaprzestania działalności oraz uszczegółowienie przepisów normujących ww. instytucję. Ponadto uproszczono i odformalizowano procedurę wypłacania zaliczek. W miejsce dokumentów potwierdzających uprawnienia pracownika wprowadzono oświadczenia. Wysokość zaliczki stanowić będzie kwotę niezaspokojonych przez pracodawcę roszczeń pracowniczych, nie wyższą jednak niż wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów, obowiązującego w dniu złożenia wniosku o wypłatę zaliczki.

Nowelizacja przewiduje ponadto uporządkowanie i usprawnienie trybu wypłaty świadczeń przez wojewódzkie urzędy pracy m.in. poprzez wprowadzenie następujących rozwiązań:

- W stosunku do tych samych pracowników danego pracodawcy, te same zaległe świadczenia pracownicze mające charakter jednorazowy, będą mogły być wypłacone tylko raz, a zaległe świadczenia okresowe, w tym wynagrodzenie – za okres nie dłuższy niż 3 miesiące.
- Przy wypłacie świadczeń podstawę stanowić będzie przeciętne miesięczne wynagrodzenie obowiązujące w dniu złożenia wykazu lub wniosku o wypłatę świadczeń.
- W przypadku odmowy wypłaty świadczeń lub zaliczki przez marszałka województwa wnioskodawca będzie miał 30 dni na podjęcie środków prawnych przed sądem pracy. Termin ten będzie się liczył od daty doręczenia zawiadomienia o odmowie wypłaty.

Dodatkowo nowelizacja wprowadza zwolnienie z opłaty stosunkowej w sprawach z zakresu prawa pracy, dotyczących dochodzenia zwrotu należności powstałych w wyniku realizacji przepisów z zakresu ochrony roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w przypadku, gdy wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 tys. złotych. Przyjęte rozwiązanie spowoduje, że środki FGŚP wydatkowane dotychczas na opłaty sądowe będą mogły być przeznaczone na wypłaty świadczeń dla pracowników niewypłacalnych pracodawców.

Nowelizacja doprecyzowuje również niektóre przepisy ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, co wynika z doświadczeń i spostrzeżeń związanych z praktycznym stosowaniem przepisów tej ustawy.

Status: Wchodzi w życie 4 września 2017 r.

Źródło: <http://dziennikustaw.gov.pl/du/2017/1557/1>

1.1.2 Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie wykazu usług reprezentatywnych powiązanych z rachunkiem płatniczym.

Dotyczy: Celem rozporządzenia jest określenie wykazu usług reprezentatywnych, który ma obejmować co najmniej dziesięć, jednak nie więcej niż dwadzieścia usług powiązanych z rachunkiem płatniczym najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów na krajowym rynku, za korzystanie z których przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę. Wykaz usług będzie zawierał ujednoczone pojęcia i definicje dotyczące usług powiązanych z rachunkiem płatniczym.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepis wykonawczy, który ma być wydany na jego podstawie, jest niezbędny dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Wydając rozporządzenie, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględni w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a także pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską.

Wykaz usług reprezentatywnych usług płatniczych tworzony jest w każdym państwie członkowskim UE i odzwierciedla najbardziej popularne wśród konsumentów usługi powiązane z rachunkiem. Na podstawie wykazu dostawcy będą przekazywać informacje o oferowanych przez siebie usługach – będzie on instrumentem przydatnym konsumentom przy dokonywaniu wyboru dostawcy, z którym chcieliby zawrzeć umowę rachunku płatniczego. Dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze są zobowiązani uwzględnić usługi zawarte w wykazie przy realizacji obowiązków informacyjnych w zakresie opracowywania dokumentu dotyczącego opłat oraz zestawienia opłat.

KNF będzie zobowiązany co 4 lata ocenić aktualność wykazu i - w razie potrzeby - przekazać do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych informację o potrzebie jego aktualizacji. W przypadku dokonania zmian w wykazie, KNF zobowiązany będzie przekazać do Komisji Europejskiej i do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego uaktualniony wykaz usług.

Status: Wchodzi w życie 11 sierpnia 2017 r.

Źródło: <http://dziennikustaw.gov.pl/du/2017/1437>

1.2 Projekty ustaw/rozporządzeń

1.2.1 Projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Dotyczy: W dniu 30 sierpnia projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej został skierowany do I czytania na posiedzeniu Sejmu. Projektowana ustawa o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej stanowi wykonanie obowiązków ciążących na Rzeczypospolitej Polskiej, przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 09.12.2014, str. I) zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/2340 z dnia 14 grudnia 2016 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 1286/2014 w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania (Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 35), zwanym dalej rozporządzeniem 1286/2014".

Realizacja tych obowiązków sprowadza się do wskazania Komisji Nadzoru Finansowego jako organu odpowiedzialnego za nadzór, przestrzeganie i egzekwowanie przepisów rozporządzenia 1286/2014 oraz nakładanie kar administracyjnych za nieprzestrzeganie przepisów tego rozporządzenia. Przepisy rozporządzenia 1286/2014 w dużej mierze mają charakter techniczny, nakładając na twórców produktu PRIIP lub osoby sprzedające taki produkt szczegółowo określone wymogi w zakresie tworzenia dokumentów zawierających detalicznych produktów zbiorowego inwestowania kluczowe informacje i ubezpieczeniowych w zakresie produktów inwestycyjnych. Niezależnie od faktu, iż rozporządzenie unijne, na podstawie art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ma zasięg ogólny, wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, rozporządzenie 1286/2014 wprowadza regulacje wymagające implementacji do krajowego porządku prawnego, co zostanie dokonane w drodze nowelizacji ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 196, 724, 791, 819 i 1089).

Stan: Skierowany do I czytania na posiedzeniu Sejmu.

Źródło: <http://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/agent.xsp?symbol=RPL&Id=RM-10-91-17>

1.2.2 Projekt ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Dotyczy: W projekcie ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej przewiduje się wdrożenie przepisów stanowiących implementację przepisów dyrektywy Wypłacalność II i dyrektywy Omnibus II:

1) dotyczących wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zawierające definicje tych podmiotów, wymogi informacyjne wobec organu nadzoru oraz wysokość

dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla tych podmiotów (art. 13 pkt 2 i 5, art. 35 ust. 8 lit. j i art.129 ust. 1 lit. d ppkt (iii) dyrektywy Wyłącalność II oraz art. 2 pkt 7 lit. b i art. 2 pkt 32 lit. a. dyrektywy Omnibus II);

2) dających organowi nadzoru możliwość wydania zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub na zasadzie swobody świadczenia usług (art. 140 dyrektywy Wyłącalność II);

3) określających zasady koasekuracji w Unii Europejskiej (art. 190 dyrektywy Wyłącalność II) ;

4) środków przejściowych dotyczących:

a) zbywalnych papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych opartych na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r. (art. 308 ust. 11 dyrektywy Wyłącalność II i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II),

b) instrumentów kapitałowych nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r. (art. 308b ust. 13 dyrektywy Wyłącalność II i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II).

Stan: Opiniowany

Źródło: <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12301201>

1.2.3 Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.

Dotyczy: W ramach projektu proponuje się zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 710, z późn. zm.) – zwanej dalej: „ustawą o VAT”, oraz w niektórych innych ustawach celem zapewnienia kompleksowości wprowadzanych rozwiązań.

Celem proponowanego rozwiązania jest zapewnienie większej stabilności wpływów z tytułu podatku od towarów i usług, jak również zapobieganie unikaniu płacenia podatku od towarów i usług.

Głównym założeniem wprowadzanego mechanizmu podzielonej płatności (ang. split payment), jest podzielenie płatności za dostarczone towary lub świadczone usługi na kwotę netto, która wpłacana jest przez nabywcę na konto dostawcy lub usługodawcy oraz kwotę podatku VAT, która trafia bezpośrednio na odrębne konto VAT. Z tego odrębnego konta VAT podatnik mógłby płacić VAT naliczony wynikający z faktur, które otrzymuje od swoich dostawców oraz mógłby opłacać swoje zobowiązanie podatkowe z tytułu VAT do urzędu skarbowego.

Proponowane w projekcie rozwiązanie zakłada dobrowolność w stosowaniu mechanizmu podzielonej płatności. Inicjatywę w powyższym zakresie pozostawia się nabywcy towarów lub usług, niemniej jednak skorzystanie przez niego z tej metody rozliczeń będzie oznaczało określone konsekwencje zarówno dla nabywcy, jak i dostawcy towarów lub świadczących usługi. Proponowane przepisy zawierają również system zachęt dla tych podatników, którzy podejmą decyzje o dobrowolnym stosowaniu mechanizmu podzielonej płatności. W szczególności w przypadku podatników, którzy będą stosować metodę podzielonej płatności nie będą miały zastosowania regulacje związane ze stosowaniem sankcji, określonych w art. 112b i art. 112 c ustawy o VAT oraz nie będą miały zastosowanie przepisy o odpowiedzialności solidarnej, zawarte w dziale Xa. Ponadto, jeżeli podatnik zdecyduje się na zwrot nadwyżki VAT naliczonego na rachunek VAT, wówczas taki zwrot będzie mu dokonany w przyspieszonym terminie (25 dni).

Zmiany w innych ustawach umożliwią wprowadzenie mechanizmu podzielonej płatności w sposób kompleksowy.

Stan: Opiniowany

Źródło: <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12298259/katalog/12432711#12432711>

1.2.4 Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw.

Dotyczy: Modyfikacja regulacji dotyczącej rynku usług płatniczych koncentruje się w kilku obszarach:

- rozszerzenie podmiotowe regulacji usług płatniczych – wprowadzenie nowej kategorii dostawców usług płatniczych tzw. TPP (third party providers) świadczących nowe usługi płatnicze – usługę inicjowania płatności oraz usługę informowania o rachunku,
- ograniczenie katalogu włączeń skutkujące rozszerzeniem przedmiotowym regulacji usług płatniczych,
- modyfikacja zasad odpowiedzialności dostawcy usług płatniczych za nieudana transakcje,
- objęcie zakresem regulacji usług płatniczych tzw. one-leg-transactions tj. takich w przypadku których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się w kraju UE/EOG,
- objęcie wymogami w zakresie przejrzystości transakcji we wszystkich walutach,
- dookreślenie zasad dostępu do systemów płatności dla niebankowych dostawców płatniczych,

W związku z faktycznym funkcjonowaniem podmiotów, które prowadzą działalność gospodarczą w zakresie dostarczania usług inicjowania płatności oraz usług dostępu do informacji o rachunku Dyrektywa wprowadza także szczególne zasady w zakresie przepisów temporalnych w stosunku do takich podmiotów.

Dyrektywa redefiniuje także rolę Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego jako tego organu, który w dziedzinie usług płatniczych jest kompetentny w przypadku sprzecznych stanowisk krajowych organów nadzorczych, ale według nowych rozwiązań będzie również właściwy w zakresie prowadzenia centralnego rejestru instytucji płatniczych.

W celu umożliwienia świadczenia usług płatniczych przez nowe kategorie podmiotów – tzw. TPP (third party providers) Dyrektywa wprowadza nowe elementy regulacji o charakterze ochronnym – w szczególności te związane z nowymi regułami konkurencyjności oraz kładzie nacisk na wymogi w zakresie bezpieczeństwa świadczenia usług przez te podmioty zwłaszcza w zakresie zapewnienia odpowiednich standardów bezpieczeństwa dla konsumentów.

Status: Opiniowany

Źródło: <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12298151>

1.2.5 Projekt ustawy o dystrybucji ubezpieczeń.

Dotyczy: W dniu 30 sierpnia projekt ustawy o dystrybucji ubezpieczeń został skierowany do I czytania na posiedzeniu Sejmu. Projekt stanowi implementację do porządku krajowego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z 20.01.2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz. Urz. UE L 26/19), a także dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z 15.05.2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014 s. 349), w zakresie ochrony klientów w zakresie produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniu.

Nowa ustawa ma uchylić dotychczasową regulację, ujętą w ustawie z 22.05.2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz.U. z 2016 r. poz. 2077 ze zm.). Zostanie zachowany obecnie istniejący podział pośredników ubezpieczeniowych na brokerów i agentów

ubezpieceniowych, z wyłączeniem możliwości łączenia obu funkcji. Określony został zakres działalności, jaka może być podejmowana przez brokerów, jak i agentów ubezpieczeniowych. Oprócz nich, za dystrybutora ubezpieczeń w rozumieniu ustawy będzie uważany również zakład ubezpieczeniowy.

Projektowana ustawa implementuje unijną definicję dystrybucji ubezpieczeń. Będzie nią m.in. udzielanie informacji o jednej lub większej ilości umów ubezpieczeń czy opracowywanie rankingu ubezpieczeń, czyli działalność internetowych porównywarek ubezpieczeń.

Jednym z założeń nowej regulacji jest zapewnienie klientom dostępu do odpowiednich informacji o produktach ubezpieczeniowych. W tym celu na dystrybutorach ubezpieczeń będzie ciążył szereg nowych obowiązków, w tym konieczność przekazania klientowi, jeszcze przed zawarciem umowy, danych o produkcie, takich jak np. sposób opłacania składek, główne wyłączenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń czy sposób rozwiązywania umowy. Mają one być ujęte w jednym, krótkim i przejrzystym dokumencie.

Podmioty wykonujące dystrybucję ubezpieczeń powinny posiadać rozwiązania służące zapobieganiu konfliktom interesów. Szczegółowo opisano również postępowanie reklamacyjne.

Datę wejścia w życie większości nowych przepisów ustalono na dzień 23 lutego 2018 r.

Status: Skierowany do I czytania na posiedzeniu Sejmu.

Źródło: <http://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/agent.xsp?symbol=RPL&Id=RM-10-92-17>

1.2.6 Projekt ustawy o zasadach badania niekaralności kandydatów ubiegających się o zatrudnienie w podmiotach sektora finansowego.

Dotyczy: Projekt zakłada uregulowanie zasad badania niekaralności kandydatów ubiegających się o zatrudnienie w podmiotach sektora finansowego lub wykonujących czynności na rzecz tych podmiotów oraz badania niekaralności osób pracujących dla podmiotów wykonujących czynności na rzecz podmiotów sektora finansowego.

Pracodawca, będący podmiotem sektora finansowego lub podmiotem wykonującym czynności na jego rzecz bezpośrednio związane z działalnością tego podmiotu sektora finansowego (np. outsourcerzy, agencji) będzie mógł żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie złożenia informacji czy była skazana prawomocnym wyrokiem za wskazane w projekcie umyślne przestępstwa (przestępstwa przeciwko dokumentom, mieniu, ochronie informacji, wiarygodności dokumentów, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz inne przestępstwa stypizowane w przepisach karnych ustaw szczegółowych dotyczących wykonywania działalności przez podmioty sektora finansowego). Uprawnienie to będzie przysługiwało podmiotom wykonującym na rzecz podmiotu sektora finansowego czynności bezpośrednio związane z działalnością tego podmiotu również w stosunku do osób zatrudnionych.

Badanie niekaralności będzie obejmować przyznanie pracodawcy uprawnienia do żądania złożenia stosownego oświadczenia lub zaświadczenia o niekaralności z KRK. Kosztem za wydanie zaświadczenia mają być obciążeni pracodawcy żądający zaświadczeń.

Status: Trwają konsultacje publiczne.

Źródło: <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12302300>

1.2.7 Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie określenia formatu i trybu przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych.

Dotyczy: Rozporządzenie określa format i tryb przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych

obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA, zwanych dalej „informacjami”.

Informacje są przesyłane za pomocą oprogramowania interfejsowego dostępnego na stronie, której adres jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Struktura logiczna urzędowego poświadczenia odbioru informacji jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Informacje są opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Informacje przesyła się, stosując:

- 1) reguły kontroli poprawności informacji,
- 2) opis sposobu weryfikacji poprawności urzędowego poświadczenia odbioru i integralności informacji,
- 3) specyfikację interfejsu służącego do złożenia informacji – udostępnione przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej, urzędu obsługującego tego ministra.

Status: Trwają uzgodnienia

Źródło: <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12302004/katalog/12454069#12454069>

2. Wydarzenia i stanowiska organów nadzoru

2.1 Komunikat GIODO w sprawie wymagań jakie musi spełniać inspektor ochrony danych.

Dotyczy: GIODO informuje, że wymagany od inspektora ochrony danych poziom wiedzy fachowej musi być współmierny do charakteru, ilości i stopnia skomplikowania procesów przetwarzania danych prowadzonych przez podmiot, który go wyznacza.

Osoby sprawujące funkcję ABI coraz częściej zgłaszają zainteresowanie zagadnieniami dotyczącymi pracy inspektorów ochrony danych. Od 25 maja 2018 r., czyli od dnia rozpoczęcia stosowania ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, będą oni bowiem kontynuatorami działań podejmowanych obecnie przez ABI.

W nowych materiałach dodanych do sekcji „Pytania i odpowiedzi”/„Inspektor Ochrony danych” w ABI-informatorze GIODO przedstawia wyjaśnienia takich, zgłaszanych przez nich zagadnień, istotnych również z punktu widzenia administratora danych, jak:

- kwalifikacje wymagane do pełnienia funkcji inspektora ochrony danych,
- podmiot odpowiedzialny za realizację obowiązku prowadzenia rejestru czynności określonego w art. 30 ogólnego rozporządzenia,
- możliwość nałożenia na administratora danych lub podmiot przetwarzający administracyjnych kar pieniężnych z powodu naruszenia przepisów odnoszących się do inspektora ochrony danych.

Źródło: <http://www.giodo.gov.pl/pl/259/10090>

2.2 Komunikat Ministerstwa Finansów w sprawie raportowania CRS.

Dotyczy: Ministerstwo Finansów informuje, że w Centralnym Repozytorium Wzorów Dokumentów Elektronicznych na platformie ePUAP opublikowano wzór dokumentu CRS-1:

- wzór nr 2017/07/12/4274): CRS-1(1) INFORMACJE O RACHUNKACH RAPORTOWANYCH I NIEUDOKUMENTOWANYCH.

Również na stronie Finanse dostępna jest ostateczna wersja wzoru tego dokumentu (w formacie XSD) wraz z dokumentem, który zawiera opis elementów wzoru CRS-1. Środowisko produkcyjne systemu e-Deklaracje od 27 lipca 2017 r. jest gotowe do przyjmowania dokumentów opartych na tym wzorze.

Formularz CRS-1 służy polskim instytucjom finansowym do przekazywania informacji o rachunkach raportowanych oraz rachunkach nieudokumentowanych, o których mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz.U. poz. 648). Ministerstwo przypomina, że informacje o rachunkach raportowanych powinny być przygotowywane oraz przekazywane wyłącznie środkami komunikacji elektronicznej, jako plik w formacie XML, wyłącznie za pośrednictwem systemu e-Deklaracje.

Dodatkowo informuje, że trwają prace nad przygotowaniem formularza interaktywnego CRS-1. Prosimy o monitorowanie jego dostępności na stronie Portal Podatkowy/e-Deklaracje.

Źródło: Ministerstwo Finansów, Komunikat z dnia 28 lipca 2017 r.

2.3 Komunikat Ministerstwa Finansów w sprawie powiadomienia CBC dot. obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów.

Dotyczy: Resort Finansów informuje, że jednostka wchodząca w skład grupy podmiotów, która posiada siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo posiada siedzibę lub zarząd poza terytorium RP, ale prowadzi na jej terytorium działalność przez zagraniczny zakład, powiadamia Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, że:

- jest jednostką dominującą, wyznaczoną jednostką albo inną jednostką, składającą informację o grupie podmiotów (zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz.U. poz. 648, zwaną dalej: ustawą) albo
- wskazuje jednostkę raportującą oraz państwo lub terytorium, w którym zostanie przekazana informacja o grupie podmiotów.

Zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy powiadomienia składa się najpóźniej w ostatnim dniu sprawozdawczego roku obrotowego, przy czym dla roku sprawozdawczego 2016 będzie to termin wynikający z przepisu przejściowego art. 103 ust. 4 ustawy, tj. najpóźniej w terminie 10 miesięcy od ostatniego dnia tego sprawozdawczego roku obrotowego.

W związku z przepisami przejściowymi ustawy, tj. obowiązywaniem od roku sprawozdawczego 2017 regulacji zawartej w art. 84 ustawy, nie wszystkie jednostki wchodzące w skład grupy podmiotów będą miały obowiązek przekazania powiadomienia, o którym mowa w art. 86 ustawy, za rok 2016. Tak sytuacja wystąpi, gdy grupa kapitałowa nie będzie miała obowiązku złożenia informacji o grupie podmiotów (raportu CBC) w żadnym państwie lub terytorium.

Aby ułatwić instytucjom wywiązać się z obowiązku nałożonego ustawą, a także w celu ujednoczenia zakresu przekazywanych informacji, zostanie przygotowany wzór powiadomienia CBC w formie dokumentu elektronicznego.

Na stronie Finanse w zakładce Automatyczna wymiana informacji w sprawach podatkowych opublikowano roboczą wersję powiadomienia CBC-P wraz z instrukcją, która zawiera opis elementów oraz wskazówki dotyczące jego wypełnienia. Zachęcamy do zapoznania się z jego zawartością.

Jednocześnie ministerstwo finansów informuje, że planowane jest przygotowanie również formularza interaktywnego CBC-P. W momencie jego udostępnienia na ePUAP zostanie przekazana informacja w odrębnym komunikacie.

Źródło: Portal Ministerstwa Finansów, 1 sierpnia 2017 r.

2.4 Komunikat GIODO: „Niezależność ABI – analiza zgłaszanych problemów”.

Dotyczy: Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w komunikacie z 4 sierpnia 2017 r. informuje, że zapewnienie ABI niezależności to jeden z niezwykle ważnych obowiązków każdego administratora danych. O tym, co to oznacza w praktyce, GIODO wyjaśnia w nowych materiałach zamieszczonych w „ABI-Informatorze”.

Inspiracją do ich opracowania były pytania, które administratorzy bezpieczeństwa informacji (ABI) kierowali do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (GIODO) zarówno podczas organizowanych przez GIODO, dedykowanych im szkoleń, jak i za pomocą formularza „Zgłoś propozycję” zamieszczonego w ABI-informatorze.

Przygotowane przez GIODO wyjaśnienia dotyczą najczęstszych, zgłaszanych przez ABI wątpliwości, a mianowicie:

- Czy niezależność ABI oznacza, iż jego praca nie może być poddawana kontroli audytorów działających u administratora danych?
- Czy ABI może jednocześnie pełnić funkcję pełnomocnika do spraw ochrony informacji niejawnych?
- Czy możliwe jest łączenie funkcji ABI z obowiązkami administratora systemu informatycznego (ASI)?
- Czy ABI-m może być osoba pełniąca funkcję kierownika komórki w organizacji (np. będąca dyrektorem departamentu, kierownikiem działu IT)?
- Czy ABI może pełnić funkcje społeczne lub związkowe poza organizacją, w której został powołany na stanowisko ABI?
- Czy Centrum Usług Wspólnych może powołać jednego ABI dla wszystkich obsługiwanych jednostek?
- Jak należy rozumieć ciężący na administratorze danych obowiązek zapewnienia ABI środków niezbędnych do niezależnego wykonywania zadań?

Wkrótce GIODO opublikuje wyjaśnienia kolejnych zagadnień związanych z funkcjonowaniem ABI. Zgłaszane przez nich problemy coraz częściej charakteryzują się dużym stopniem złożoności, wskazując na rosnący poziom wiedzy osób pełniących te funkcje. Jednocześnie przygotowywane odpowiedzi wymagają szczegółowej analizy, uwzględniającej różne aspekty poszczególnych zagadnień.

Źródło: <http://www.giodo.gov.pl/pl/259/10086>

2.5 Komunikat GIODO: „Opracowanie planu sprawdzeń - ważny element pracy ABI”.

Dotyczy: Dokonywanie przez administratorów bezpieczeństwa informacji (ABI) planowych sprawdzeń służy właściwemu zapewnianiu przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych.

Sprawdzenie planowe powinno być prowadzone według planu opracowanego samodzielnie przez ABI. Każdy plan sprawdzeń musi być bowiem dostosowany do przetwarzania danych, jakie ma miejsce u konkretnego administratora danych. Oznacza to zatem, że nie jest możliwe opracowanie uniwersalnego szablonu takiego dokumentu.

GIODO, odpowiadając na zagadnienie zgłoszone mu za pośrednictwem formularza „Zgłoś propozycję”, w odnoszących się do niego wyjaśnieniach podkreśla znaczenie samodzielnego przygotowywania planów sprawdzeń, a następnie prawidłowej ich realizacji.

W tej samej zakładce można znaleźć kolejny nowy materiał prezentujący stanowisko GIODO co do tego, kto jest uprawniony do dokonywania oceny zgodności dokumentacji przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych – ABI czy wyłącznie inspektorzy GIODO.

Źródło: <http://www.giodo.gov.pl/pl/259/10089>

2.6 Komunikat Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 18 sierpnia 2017 r. w sprawie wysokości kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi w 2016 r., sumy opłat uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w 2016 r. oraz maksymalnej kwoty należnej od wszystkich krajowych instytucji płatniczych za 2016 r.

Dotyczy: KNF ogłasza się, co następuje:

- 1) koszty nadzoru nad instytucjami płatniczymi w 2016 r. wynoszą 4 611 555 zł;
- 2) suma opłat, o których mowa w § 2 i 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 2014 r.

w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego, uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze

w 2016 r. wynosi 157 578 zł;

- 3) maksymalna kwota należna od wszystkich krajowych instytucji płatniczych za 2016 r. wynosi 7 303 325 zł.

Źródło: <https://dziennikurzedowy.knf.gov.pl/#/legalact/2017/16/>

3. Stosowanie prawa

3.1 Wyrok NSA z dnia 8 sierpnia 2017 r. w sprawie skutecznej zmiany roku obrotowego.

Dotyczy: Sprawa dotyczyła spółki komandytowo-akcyjnej, której wspólnicy podjęli 3 grudnia 2013 r. uchwałę o zmianie roku obrotowego. Tego samego dnia został o tym powiadomiony sąd, a 18 grudnia 2013 r. spółka zawiadomiła o zmianie roku podatkowego naczelnika urzędu skarbowego. Wspólnicy spieszili się, bo chcieli przedłużyć sobie możliwość rozliczania się z dochodów ze spółki w formie PIT. Od 2014 r. spółki komandytowo-akcyjne stawały się podatnikami CIT.

Możliwość kontynuowania rozliczeń według dotychczasowej formy przewidywał przepis przejściowy (art.4) nowelizacji z 8 listopada 2013 r. Warunkiem była zmiana roku obrotowego jeszcze przed dniem wejścia w życie tego przepisu, czyli przed 12 grudnia 2013 r. Problem polegał na tym, że zmiana roku obrotowego została potwierdzona wpisem do KRS dopiero w lutym 2014 r., na mocy postanowienia sądu rejonowego.

Spór z fiskusem toczył się więc o to, czy dla zmiany roku obrotowego wystarczy podjęcie uchwały przez wspólników i złożenie w sądzie wniosku o zmianę danych w KRS (tak twierdziła spółka), czy konieczny jest również wpis tej zmiany do KRS (tak twierdził dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu). Spółka przegrała w sądach obu instancji. Zarówno WSA w Poznaniu, jak i NSA orzekły, że aby doszło do skutecznej zmiany roku obrotowego, potrzebny jest wpis w KRS.

NSA nawiązał do art. 430 § 1 i 2 K.s.h., który wyraźnie stanowi, iż tego rodzaju zmiany, jak zmiana roku podatkowego, wymagają nie tylko zgłoszenia do KRS, ale także zaakceptowania ich przez sąd rejestrowy. Dodał że celem przepisów ustawy zmieniającej było zapobieżenie sytuacji, w której spółki komandytowo-akcyjne, opodatkowane według starych zasad, mogłyby przez zmianę roku obrotowego modelować sobie sposób opodatkowania dochodów. Sąd zaznaczył również, że gdyby uznać za wystarczającą samą uchwałę zgromadzenia wspólników, to należałoby się liczyć z tym, że taka uchwała mogłaby nie zostać zgłoszona do KRS, a nawet gdyby była zgłoszona, to sąd rejestrowy mógłby takiej zmiany nie zaakceptować.

Źródło: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/AD9FE9F144>

3.2 Wyrok SN z dnia 11 stycznia 2017 r. w sprawie żądania od pracownika informacji o podjęciu przez niego innego zatrudnienia w czasie pozostawania w stosunku pracy z pracodawcą.

Dotyczy: Pracownik był zatrudniony w placówce naukowo-badawczej. W umowie o pracę miał zobowiązanie do informowania pracodawcy o każdym przypadku podjęcia dodatkowego zatrudnienia bądź działalności gospodarczej na rzecz podmiotów, których zakres działania jest podobny do zakresu działania pracodawcy. W trakcie trwania stosunku pracy pracownik podjął taką dodatkową działalność na podstawie umów o dzieło i nie powiadomił o tym pracodawcy. Pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę za wypowiedzeniem, wskazując jako przyczynę utratę zaufania, spowodowaną uczestnictwem pracownika w działalności innego przedsiębiorstwa i nie poinformowaniem o tym pracodawcy. Pracownik odwołał się do sądu.

Sąd rejonowy uwzględnił powództwo i zasądził na rzecz pracownika odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę. Jednak SO zmienił ten wyrok. W jego ocenie, wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia była uzasadniona. Sprawa trafiła do SN.

W ocenie SN, zobowiązanie się pracownika w umowie o pracę do informowania pracodawcy o podjęciu dodatkowego zatrudnienia jest postanowieniem dopuszczalnym i wywołującym skutki prawne, a niedopełnienie tego obowiązku przez pracownika może być podstawą do wypowiedzenia mu umowy o pracę.

Sąd Najwyższy podzielił utrwalony w doktrynie i orzecznictwie pogląd, że nawet wyrażenie przez pracownika zgody na przetwarzanie jego danych osobowych wykraczających poza katalog określony w art. 221 KP nie powoduje, że przetwarzanie tych danych przez pracodawcę jest dopuszczalne.

Równocześnie SN wskazał jednak, że – zgodnie z art. 221 § 1 pkt 6 w zw. z art. 221 § 2 KP – pracodawca ma prawo żądać od pracownika informacji na temat przebiegu jego dotychczasowego zatrudnienia. W ocenie SN, „dotychczasowe zatrudnienie” w przypadku pracownika już zatrudnionego obejmuje również zmiany, jakie następują po przyjęciu go do pracy u danego pracodawcy (a więc w szczególności podejmowanie ewentualnego dodatkowego zatrudnienia w czasie trwania stosunku pracy łączącego go z tym pracodawcą). Ponadto, termin „zatrudnienie” należy rozumieć szeroko, a więc nie tylko jako zatrudnienie na podstawie umowy o pracę, ale również jako zatrudnienie na podstawie umów cywilnoprawnych (np. umów zlecenia, umów o dzieło itp.).

Sąd Najwyższy uzasadnił dodatkowo swoje stanowisko, odwołując się do akceptowanego w doktrynie i orzecznictwie poglądu, zgodnie z którym pracodawca może nawet ograniczyć pracownikowi możliwość podejmowania dodatkowego zatrudnienia, jeżeli jest to uzasadnione jego interesem. Zdaniem SN, skoro nawet takie ograniczenie jest dopuszczalne, to wnioskuje a maiori ad minus, tym bardziej dopuszczalne jest zobowiązanie pracownika do informowania pracodawcy o dodatkowym zatrudnieniu.

Źródło: http://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Baza_orzeczen.aspx?ItemSID=24191-57a0abe2-a73c-441d-9691-b79a0c36be5c&ListName=Orzeczenia3

3.3 Wyrok SN z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie stawanie się przedsiębiorstwa spółki przedsiębiorstwem prowadzonym przez byłego wspólnika indywidualnie.

Dotyczy: Zdaniem SN w sytuacji przejścia na mocy orzeczenia sądowego majątku spółki na jednego ze wspólników, ma miejsce następstwo prawne pod tytułem ogólnym (sukcesja uniwersalna). Na wspólnika przejmującego majątek spółki przechodzą nie tylko aktywa majątku spółki, ale także zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa spółki. SN uznał, że w ten szczególny sposób, w drodze orzeczenia sądowego skutkującego następstwem prawnym pod tytułem ogólnym wspólnika przejmującego majątek spółki, dochodzi do zakończenia działalności

spółki bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, przy czym drugi ze wspólników zostaje w ten sposób zwolniony z odpowiedzialności wobec osób trzecich od zobowiązań spółki związanych z prowadzeniem jej przedsiębiorstwa.

Rozwiązana spółka podlega wykreśleniu z rejestru przedsiębiorców w KRS bez przeprowadzenia likwidacji, a były wspólnik, który przejął majątek spółki, obowiązany jest rozliczyć się z drugim wspólnikiem zgodnie z art. 65 K.s.h. W tej sytuacji dochodzi do swoistego przekształcenia spółki jawnej dwuosobowej w przedsiębiorcę jednoosobowego.

Źródło:http://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Baza_orzeczen.aspx?ItemSID=24920-57a0abe2-a73c-441d-9691-b79a0c36be5c&ListName=Orzeczenia3

3.4 Wyrok NSA z dnia 6 czerwca 2017 r. w sprawie kosztów uzyskania przychodu na wydatki na nabycie składników majątku podatnika, które są przedmiotem aportu.

Dotyczy: Przedmiot sporu w niniejszej sprawie stanowiła kwestia wysokości kosztu podatkowego z tytułu uzyskania przez podatnika przychodu z tytułu objęcia udziałów w spółce z o.o. w zamian za wkład w postaci wierzytelności przysługującej podatnikowi w stosunku do ww. spółki. Podatnik opisaną wyżej wierzytelność, którą wniósł aportem do Spółki, otrzymał na własność bezpłatnie od matki na podstawie umowy darowizny. Fiskus przy ustalaniu podstawy opodatkowania pominął jednak koszty uzyskania przychodu w kwocie odpowiadającej kwocie głównej wierzytelności własnej, za którą zostały objęte udziały w podwyższonym kapitale zakładowym spółki kapitałowej. Zdaniem organu, art. 22 ust. 1e pkt 3 ustawy o PIT nie upoważnia do uznania za koszt podatkowy wartości składnika majątku, który wnoszący otrzymał nieodpłatnie, np. w drodze darowizny. Organ uważa, że zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodu podlegać może tylko wydatek, który faktycznie poniesiono. Zdaniem podatnika, przedmiotowa kwota stanowi koszt podatkowy.

Najpierw sprawa trafiła do WSA w Poznaniu. W ocenie Sądu rację ma fiskus wskazując, iż kosztem uzyskania przychodu są faktycznie poniesione wydatki na nabycie tych składników majątku podatnika, które są przedmiotem aportu. Do wydatków tych zaliczamy zatem te wydatki, które poczynione zostały w celu nabycia danego składnika. Artykuł 22 ust. 1e pkt 3 ustawy o PIT zezwala na zaliczenie do kosztów uzyskania przychodu nie samej wartości aportu wnoszonego na pokrycie nabywanych udziałów, a jedynie wydatków poniesionych uprzednio przez wnoszącego aport na nabycie tego aportu.

To stanowisko potwierdził także NSA. Sąd kasacyjny potwierdził, że ustawodawca, określając koszty uzyskania przychodów związane z objęciem udziałów w spółce mającej osobowość prawną w zamian za wkład niepieniężny, wskazał, że mają to być faktycznie poniesione na dzień objęcia udziałów, niezaliczone do kosztów uzyskania przychodów, wydatki na nabycie składników majątku podatnika, wniesionych następnie, jako aport. O ile w art. 22 ust. 1 ustawy o PIT za koszty uzyskania przychodów ustawodawca nakazał traktować wszelkie koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów, to w art. 22 ust. 1e pkt 3 użył słowa "faktycznie" ograniczając dodatkowo koszty te wyłącznie do wydatków na "nabycie". A właściwa wykładnia pojęcia "nabycie" wyklucza możliwość uznania za koszt uzyskania przychodów wartości wierzytelności własnej w przypadku konwersji takiej wierzytelności na udziały w spółce z o.o. Dlatego koszty uzyskania przychodów w tej sprawie mogły być co najwyżej związane z zawarciem umowy darowizny. Podatnik nie poniósł także innych kosztów związanych z objęciem udziałów w kapitale zakładowym spółki.

Źródło:http://www.orzeczenia-nsa.pl/wyrok/ii-fsk-1364-15/podatek_dochodowy_od_osob_fizycznych_w_tym_zrzcaltowane_formy_opodatkowania/1c42613.html